

РЕШЕНИЕ

№ 2007

гр. София, 11.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 03.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **681** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК, вр. с чл.13, ал.5 от ЗСП.

Образувано е по жалба (възражение) на Д. Г. П. от [населено място] срещу Заповед №Н2 -1701/21.11.2011г. на директора на дирекция „СП” – С., потвърдена с Решение РД-01 03/04.01.2012г. на Директора на РД „СП” С. - град.

По съображения за незаконосъобразност и неправилност жалбоподателят моли за отмяна на заповедта. Навежда доводи, че няма промяна в социалния му статус, за да му бъде отказано получаването на помощ за отопление, каквато е получавал през последните години. Таванът или лимитът е неясно какъв, неясно е по какви параметри се определя и не е публично достояние. Намира, че при наличието на всички останали изисквания за отпускане на помощ, да му бъде отказвано с мотиви, че средномесечният му доход за предходните шест месеца преди месеца на подаване на молбата – декларация, надвишава определения за него диференциран минимален доход за отопление с 0.09 лева е несъстоятелно и показва отказ от каквато и да било социална политика и съпричастност към хората в тежко положение. По отношение на притежаваната от него недвижима собственост уточнява, че това, което е изредено в справката от Службата по вписвания не е негова собственост еднолично, а в съсобственост с неговата сестра. Този имот през годините не е продаден, за да има реализирана печалба, нито дори го е посещавал, поради изключително тежкото си здравословно състояние. Нивите са включени в местната кооперация, от която дори не всяка година, а само за някои години му е изплащана аренда от 120 лева.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява по пълномощие от

дъщеря си, която поддържа жалбата и моли съда да се отнесе с разбиране, тъй като според нея е крайно несправедливо да му се отказва помощ, само заради превишение от 9 стотинки.

Ответникът – Директора на дирекция „Социално подпомагане” – С. чрез процесуалния се представител моли решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура не изразява становище.

Административен съд София - град, I АО, 13 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 31.10.2011г. жалбоподателят Д. Г. П., на 83 г., живеещ сам е подал молба – декларация за отпускане на целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2011 -2012г. След извършена проверка и изготвяне на социален доклад, със Заповед № Н2 -1701/21.11.2011г. на директора на дирекция „СП” – С. му е отказано отпускането на социална целева помощ за отопление за отоплителен сезон 2011- 2012г., с мотиви, че не отговаря на условията на чл.2, ал.1 от Наредба № РД-07-5/2008г., тъй като доходът му е по-висок от нормативно установения и във връзка с чл.10, ал.1, т.4 от ППЗСП – притежава недвижима собственост, която може да бъде източник на доходи. Молителят е обжалвал отказа пред Директора на РД „Социално подпомагане” С. – град, който с Решение № РД 01-03/04.01.2012г. е потвърдил заповедта на директора на дирекция „СП” – С..

По делото са приложени Справка от Служба по вписванията – Б. за периода от 01.01.1992г. – 07.11.2011г., видно от която Д. Г. П. е собственик на поземлен имот с площ от 1000 кв. м. – лозе; поземлен имот с площ от 14059кв. м. – нива и поземлен имот с площ от 3 700кв. м. - нива, всички находящи се в землището на [населено място], област Б.. Прието като доказателство е и Удостоверение за получените пенсии и компенсации от П. в периода от м. 04. до м. 09. 2011г. – шест месеца преди подаването на молбата - декларация. От месец април до месец август П. е получавал пенсия от 204.22 лева, като само през месец септември пенсията му е била 219.54 лева, или общо доходът му от пенсии за шестте месеца преди подаване на молбата за помощ възлиза на 1240.64 лева.

При така установените факти, Административен съд София – град, I-во АО 13 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление се определят с Наредба № РД – 07-5/16.05.2008г. /Наредбата/. Според чл.2 от Наредбата право на целева помощ за отопление имат лицата и семействата, чийто средномесечен доход за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на молбата-декларация е по-нисък или равен от диференциран минимален доход за отопление /ДМДО/ и отговарят на условията по чл. 10 и 11 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане. При определяне правото на целеви помощи за отопление размерът на пенсиите, определен след 1.VII.2008 г., се намалява с коефициент 1,104. Основа за определяне на диференцирания минимален доход за отопление е гарантираният минимален доход (ГМД), чийто месечен размер се определя с акт на Министерския съвет. С § 2 от Заключителните разпоредби на Постановление № 6 от 15 януари 2009 г. се определя от

1 януари 2009 г. нов месечен размер на гарантирания минимален доход - 65 лв. Според чл.2, ал.4 и ал.5 от Наредбата, ДМДО се определя за лице, живеещо само - 210 на сто от ГМД; за лице на възраст над 75 години, живеещо само - 288 на сто от ГМД. При наличие на повече от едно основание за определяне на процент се прилага процентът с по-висок размер. Съгласно легалната дефиниция на §1, ал.1, т.9, б. „к” от ДР на ППЗСП вр. с §1 от ДР на Наредба № РД – 07-5/16.05.2008г., „доходи” за отпускане на социални помощи по реда на ППЗСП са всички доходи, произхождащи от пенсии.

Съгласно чл.10, ал.1, т.4 от Правилника за приложение на Закона за социално подпомагане /ППЗСП/ месечната помощ се отпуска, ако лицата или семействата отговарят и на допълнителното условие да не притежават движима и недвижима собственост и/или идеални части от нея, с изключение на обитаваното от тях собствено жилище, която може да бъде източник на доходи, с изключение на вещите, които служат за обичайно потребление на лицето или семейството.

Административният орган правилно е приложил цитираните правни норми, като е определил на П. ДМДО в размер на 187.20лева, съгласно чл.2, ал.4, т.13 от Наредбата (288% x 65.00лв. = 187.20лв.). При изчисляване на средномесечния доход за нормативно посочения период от м. април до м. септември 2011г., предвид разпоредбата на чл.2, ал.2 от Наредбата, полученият доход от пенсии правилно е намален с коефициент 1,104 (1240.64лв. : 1.104 = 1123.7681лв.), който разделен на шест месеца прави 187.29лв. средномесечен доход за периода. При това положение правилно административният орган е определил, че средномесечният доход за предходните шест месеца на жалбоподателя надвишава неговия ДМДО с 0.09лева.

Макар разликата да е минимална, отпускане на целева помощ за отопление над изчисления ДМДО би било незаконосъобразно. Жалбоподателят пледира, че оспорената заповед по причина на превишение от само 9 стотинки е несправедлива спрямо него, но това не може да бъде основание за отмяната ѝ. Колкото и висок да е нормативноопределеният праг за получаване на социални помощи, винаги ще има лица, чиито доходи да го надвишават, макар и с минимална сума и поради това е недопустимо да се правят изключения, поради тази причина. Освен посоченото превишение жалбоподателят не отговаря и на условието на чл.10, ал.1, т.4 от ППЗСП, тъй като се установява, че притежава недвижима собственост, която може да бъде източник на допълнителни доходи. Твърдението, че лозето и нивите са съсобствени (за което не бяха ангажирани доказателства) дори и да е вярно, е без значение, тъй като Правилникът е категоричен, че лицата не трябва да притежават движима и недвижима собственост, която може да бъде източник на доходи, дори и в идеални части. При наличието на здравословни проблеми, собственикът може да упълномощи друго лице, което да се грижи и управлява собствеността.

Предвид горното, оспорената заповед е издадена от компетентен орган (чл.13, ал.2 от ЗСП), при спазване на административно процесуалните и материалните норми и целта на закона, поради което подадената жалба следва да се отхвърли.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, I-во АО, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата (възражение) на Д. Г. П. от [населено място] срещу Заповед №Н2

-1701/21.11.2011г. на директора на дирекция „СП” – С., потвърдена с Решение РД-01
03/04.01.2012г. на Директора на РД „СП” С. - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за
постановяването му пред Върховния административен съд на РБългария.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: